

D E N Í K.

Šedesáté narozeniny JUDr. Alfréda Meissnera. Dne 10. dubna t. r. dožil se Dr. A l f r é d M e i s s n e r, t. č. ministr spravedlnosti, svého šedesátého roku. Pro ty, kdo jej osobně znají, je to jistým překvapením, neboť Dr. Meissner dožívá se šedesátky v takové svěžesti tělesné i duševní, že by byl mohl směle desítku let zapřít. Ale je už osudem veřejně činných osob, že jiní pozorně zjišťují jejich datum narození a nemilosrdně je prozradí. Tomu tedy nemohl ujít ani Dr. Meissner. Neboť náleží již od svého mládí k osobám veřejně činným a k vedoucím a nejlepším hlavám české strany sociálně demokratické. Jako předák silné politické strany účastnil a účastní se dosud vynikající měrou na činnosti zákonodárné; z prvních let naší samostatnosti je známá zejména jeho součinnost na ústavních zákonech a volebních rádech. Je vynikajícím právníkem, logicky usuzujícím a problémy právní do všech důsledků promýšlejícím. Je proto přirozené, že byl postaven v čelo ministerstva spravedlnosti dvakrát, po první v r. 1920 a po druhé v r. 1929. Jako ministr spravedlnosti dožívá se také svého jubilea. Netřeba v tomto listě opakovati, že k Dru Meissnerovi, jako ministru spravedlnosti, upírají se naděje všech, kdo touží po ozdravení neblahých poměrů v našem soudnictví. Neboť zná nejlépe tyto poměry, ví, co nezdravé soudnictví pro stát znamená, a má nejlepší vůli mu pomoci. Že jeho snahy dosud nedovedly jej tam, kde by si přál býti, není jeho vinou. Proto mu k jeho šedesátce přejeme, aby jeho síly tělesné i duševní neochabovaly v boji, ježž je mu za dobrou, pro stát tak důležitou a proto nejvýše zaslouženou věc vésti, a aby dočkal se v tomto směru, jakož i v jiných stejně důležitých úkolech, jež na něj čekají při osnovách největších sjednocených zákonů, plného úspěchu a uspokojení.

Jak se nemá polemizovati. (Názor strany napadné.) Ke článku doc. Dra Zdeňka N e u b a u e r a, uveřejněnému pod stejným titulem v minulém (VI.) čísle tohoto časopisu, připomínám stručně:

1. Doc. Neubauer se nechce dotýkati merita věci, ale na str. 196 prohlašuje, že právnická veřejnost nebude moci uvěřiti výtkám, které jsem adresoval kritice prof. Weyra. Táže se pak: »Ale jestliže tak právnická veřejnost neučiní, co si pomyslí o Boháčkovi?« Ježto možnosti těchto úsudků právnické veřejnosti o mně — kdybych skutečně neměl dokladů pro svá tvrzení — by nebyly pro mne právě potěšitelné, žádám zdvořile p. kol. Neubauera, aby mi před právnickou veřejností dokázal, ve které ze svých výtek jsem tvrdil něco, co by se dostatečně neopíralo o konkrétně zjistitelný passus kritiky prof. Weyra, a to při nejširším možném výkladu slov jím užitých, z něhož já jsem m u s i l vycházeti, ježto jsem byl před celou právnickou veřejností posuzován kritikem, právem označovaným za »ostrého a útočného polemika«. Jestliže to, co si prof. Weyr o mém původním článku a o mé osobě skutečně myslil, bylo méně

nepříznivé, než ve své kritice dal na jevo, pak neměl užívatí výrazů připouštějících výklad nejnepříznivější.

2. Plačtivý tón článku Dra Neubauera nad rázem mé polemiky je zcela zbytečný. Napaden jsem byl (bez příčiny!) já, a to způsobem, který by mohl býti přímo vzorem toho, »jak se nemá polemizovati«, resp. kritisovati (uvádím na př. jen *passus* o »*trapností nesmyslné výtky pojmové jurisprudence od teoretika*«; je však třeba seznati celý degradující tón příslušných částí článku Weyrova). Odpověděl jsem prostě rozbořem kritiky a jediné v té je proto hledati příčinu toho, jak má odpověď vypadla.

Miroslav Boháček.

Zákon o trestním soudnictví nad mládeží ze dne 11. března 1931, č. 48 Sb. z. a n., vyhlášený dne 1. dubna t. r., vyplnil velmi citelnou mezeru našeho zákonodárství, neboť dosud bylo Československo, zejména pokud jde o t. zv. země historické, jedním z malého počtu kulturních států, kde trestní právo mládeže nebylo upraveno přiměřeně novodobým požadavkům. Zákon možno označiti za jednu z nejpozoruhodnějších československých zákonodárných prací po stránce obsahové i formální. Jeho devisu případně charakterisuje vládní důvodová zpráva slovy, že jest příkazem humanity a rozumné kriminální politiky, čeliti zločinnosti mládeže nejen trestem, který je tu často prostředkem neúčinným, nespravedlivým, ba i nebezpečným, nýbrž i opatřeními výchovnými, směřujícími k mravní záchraně a k polepšení mladistvého. Tomuto úkolu snaží se zákon hověti tím, že stanoví předně odchylky z obecných ustanovení práva hmotného (hlava první, § 1—27) i formálního (hlava druhá, § 28—53), ostatní předpisy shrnuje pak do hlavy třetí jako ustanovení závěrečná (§ 54—72).

Osoby, které v době spáchaného činu nedovršily čtrnáctého roku svého věku (*n e d o s p ě l í*), nejsou odpovědné podle trestních zákonů. Mohou býti ohledně nich učiněna jen potřebná výchovná nebo léčebná opatření rozhodnutím poručenského soudu. Osoby, které v době spáchaného činu dovršily čtrnáctý, ale nedokonalý osmnáctého roku svého věku (*m l a d i s t v í*), jsou, ačli tento zákon nestanoví odchylek, trestné podle zákonů trestních. Mladistvý není však trestný také, nemohl-li pro značnou zaostalost v době činu rozpoznati jeho bezprávnost nebo řídití své jednání podle správného rozpoznání. Trestný čin spáchaný ve věku mladistvém nazývá se *p r o v i n ě n í m*. Soud poručenský může učiniti ohledně mladistvého potřebné léčebné nebo výchovné opatření i tehdy, byl-li mladistvý zproštěn, bylo-li trestní řízení zastaveno aneb od stíhání upuštěno. Při výroku odsuzujícím může soud upustiti za určitých podmínek o d p o t r e s t á n í.

Zákon stanoví některé výjimky z předpisů zákona o podmíněném odsouzení a propuštění ve prospěch osob mladistvých. Na místo trestu smrti nebo trestu na svobodě, stanoveného trestními zákony uloží se mladistvému *t r e s t z a v ř e n í* bez jakéhokoliv zstřžení. Sazby trestů na svobodě a trestu penězi-